

hvorpaa, og den Aand, hvori de ere givne. Det er afgjort, at der ikke kan være Tale om at forandre den egenlige Canon, det egentlige Vederlag for Eiendommen, hvilket heller ikke er steet; men, naar Forholdet til Communen i Forbindelse dermed er fastsat, maa man berøbe aabenbart tage tilbørligt Hensyn til den Tid og den Tilstand, hvori det er steet; de Vedkommende kunne ikke i det Uendelige vedblive at have fritagelse for Ydelse, som alle Communens øvrige Beboere maae bære, uagtet de have den samme Nytte deraf som de, der maae betale deraf. Dette er ogsaa i fuldt Maal gjort gjældende her i Kongeriget, idet man, uden at lade sig genere ved Forfjellen imellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn, har ladet ikke blot Besidderne af de større Eiendomme, men Besidderne af alt privilegeret Hartkorn, Præstegaardene med indbefattede, uden nogensomhelst Godtgjørelse svare alle mulige communale Byrder, hvorimod man har fundet det rimeligt at godtgjøre dem den forøgede Skat, de fik til Statskassen. Forholdet er her det samme, thi forjaavidt angaaer disse Mænds Stilling til Statskassen, bliver der ikke paalignet dem en eneste Stilling mere end hidtil; de ville tværtimod ved det Princip, der er gjort gjældende i Loven, i denne Henseende være stillede uforandrede, men, at lade Statskassen betale til Communen for fritagelsen, seer jeg ikke, der er tilstrækkelig Anledning til. Naar man dernæst tager Hensyn til den Tid, hvorfra disse Documenter skrive sig, maa man desuden erindre, at man dengang, kan jeg næsten sige, ikke kjendte Communalinstitutioner, i alt Fald ikke de Communalforuødenheder eller de Communebyrder, man nu kjender, og seer man hen til, hvorledes man i Slesvig har bedømt disse Forhold, da har man der i 1802 og 1813, uden at genere sig i mindste Maade, paalagt disse Eiendomme Grund- og Benyttelseskat, de vigtigste og betydeligste Skatter, der betales af Indbyggerne i Slesvig. Man har ligeledes uden Videre taget dem med ved den senere Repartition, som stete ifølge almindelig Udførelse, saaledes at man ikke fra Lovgivningens Side har erkjendt, at der laa den Betydning i disse Privilegier, som de vedkommende Besiddere selv lægge i dem. I eet af dem

staaer ubrøkkeligt, at de maae betale i Forhold til den Nytte, de have. Jeg skal hertil føie, at det ikke gaaer an at tage alt det ud af den Slags Skjoder, hvoraf man har Fordeel, og at lade alt det Andet ligge. Blandt de Byrder, der ere paalagte, er ogsaa den, at de Vedkommende for egen Regning skulle vedligeholde endeel Veie, som gaae over deres Forde, men naar den danske Ret i Overensstemmelse med Loven af 16de Februar s. A. bliver indført i disse Districter, vil selvfølgelig denne Byrde blive en communal og ikke en dem ubelukkende paahvilende Byrde. — Det ærede Medlem har i § 4 savnet Hunsfogdens Byg; han har selv oplyst, at det er en Bagatel; men jeg savner tilstrækkelig Oplysning om, hvorfor den skulde være tagen med, da den er gaaet over til en fast Afgift. Jeg kan derimod nævne en Grund, hvorfor den ikke er tagen med, nemlig den, at den ikke er eens alle Steder. Efter dens Oprindelse er den, hvad han, saavidt jeg mindes, selv bemærkede, fra Først af et Slags Villighed, og ikke en Skat, der er eens alle Steder; den findes saaledes ikke paa Grø. — Endelig har det ærede Medlem i § 5 ønsket en forandret Redaction betræffende Raadnerstebterne. Jeg kan ikke udtale mig om, hvad hans Mening i saa Henseende er, men jeg kan kun sige, at dette er et Forhold, med Hensyn til hvilket Redactionen medfører ganske særdeles Vanstuelighed, og at det kun er efter megen Sagen, at det er lykkedes at finde en, der efter min Overtydning er fuldkommen adæqvot med det Forhold, der skal betegnes; jeg skal imidlertid være villig til at lade mig belære, dersom det ærede Medlem er istand til at finde en Redaction, der er bedre. Dette er ganske vist et af de Forhold, hvis Ordning medfører stor Vanstuelighed, og derfor ere ogsaa Raadnerpengene godtgjorte. Magasinpræstanda ville blive tagne med i den hele Opgjørelse for hvert enkelt Sted, men jeg erkjender, at der kan indtræde Vanstueligheder, som ikke kunne ordnes gennem almindelige Regler, og derfor vil det ærede Medlem ogsaa see, at de nærmere Bestemmelser i de enkelte Tilfælde ere forbeholdte Indenrigsministeren. — Det ærede Medlem nævnte fremdeles en Sag, som jeg tilstaaer, jeg ikke hidtil har bemærket, og jeg troer, at